واده شوي انجلۍ سره مینه

Ketabton.com

[illegible]

په مړو ایرو باندې ډیوه بلوم

لیکوال: صفی الله همدرد

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه کیسه

واده شوي انجلی سره مینه

د خوږ وطن پایتخت کابل کې مې شپې سبا کولې خو دلته تل پاتې نه وم، د ترورزي (امید) سره مې د غاښونو په یوه لابراتوار کې کار کولو، نیږدې ورځو کې مو د یوه بل ترورزي واده وو، هره ورځ به یې تلیفون راته کولو چې، کله راځې واده ته د ګوتو په شمار ورځې پاتې دي ته خو باید یو څو ورځې مخکې راشې چې له ما سره کومک وکړې. ورځې او شپې یو په بل پسې تیریدې، داسې وخت هم راغلو چې، د واده نیټه معلومه شوه. د دوشنبې ورځ یې د واده ورځ وټاکله، د واده نه دوه ورځې مخکې د شنبې په سهار اته بجې زه د کابل نه د واده لپاره خوست ته روان شوم، دا چې شنبه کابل کې د موټرو او خلکو زیات رش و، نهه نیمې بجې وې چې، د هډې له یوه موټروان سره مې په ټکسي موټر کې د ښکلي خوست په لور لاره ونیوه. واده ته مې ډېره تلوسه وه، ډېر وخت وروسته مې د ترور په کور کې ښادي وه، د ماسپیښین څه کم دوه بجې وې چې په خوست ښار کې له موټر نه ښکته شوم، څه شیبه وروسته مې پلار جان راته زنګ وکړ، د حال احوال پوښتلو وروسته یې راته وویل چې، زما کار ځای ته راشه (پلار مې په یوه دواخانه کې په تنخوا (معاش) کار کولو) نو سمدلاسه مې دواخانې په لور حرکت وکړ، هلته په رسیدو مې لږه دمه جوړه کړه، څو شیبې وروسته مې پلار ته وویل چې زه به کور ته لاړ شم چې بیا د میوند دوی کره هم ځم، پلار مې راته سمه ده وکړل راته یې وویل چې کور ته لاړ شه هلته دې خور هم درته انتظار باسي هغه هم درسره ځي، ومې ویل سمه ده پلارجانه.

پلار مې پیسې راکړې او رخصت مې ورنه واخیست د کور په طرف روان شوم، کور ته په رسیدو مې مور، خور او ورونو سره ستړي مه شې او د روغ، جوړ پوښتنه وکړه، موده بعد مې ځان تیار کړ، د کلي موټروان ته مې زنګ وکړ چې مونږ سره د میوند دوی تر کلي پورې لاړ شي، نیږدې نیم ساعت وروسته په لکښو کې د میوند دوی کلي کې له موټر ښکته شوو، موټروان مې رخصت کړ او میوند ته مې زنګ وکړ چې موږ راورسیدو لارې ته راووځه، پنځه دقیقې وروسته میوند راورسیدو له روغبړ وروسته د دوی د کور په طرف روان شوو.

کور ته په رسیدو مو ټولو سره ستړي مه شې وکړ، زموږ د راتګ نه یوه ورځ مخکې مې د مشر ترورزي یوه ښینه(زما د ترورزي د میرمنې خور) عایشه راغلي وه. ما هغه په لومړي ځل ولیده ډېره ښایسته او اخلاقي انجلۍ وه، په لومړي ځل لیدو مې بیخي بل ډول نا اشنا احساس وکړ، یو ډول یې تر اغیزې لاندې راغلم، بس دا مې د ژوند هغه شیبې وې چې د ښایستونو پډې لویه دنیا کې مې د خدای تعالی پر یوه ښکلي بشر زړه وبایله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې زما لپاره له دې وروسته هره شیبه بدله کړه او جلا احساس یې راوبخښنه، سبا نه بل سبا واده وو خو زما فکر ټول په هغې راټول و، یو رقم یې هر خوند او رنګ په ځان پورې راته پدې څو شیبو لیدو کې محدود کړی وو، بس په لیدو به مې پر زړه د خوښۍ یوه داسې څپه راغله چې ما له دې وړاندې نه وه حس کړې، هغه مې یوازې لیدلی شوه، خبرې مې ورسره نشوې کولی، داسې فکر مې کولو چې که ورسره مخامخ شم او خبرې وکړم نو خلک به غلط ګمان وکړي، د واده ورځ راورسیده زما خور او عایشه زما د ترور لور سره په واده کې لاړې ځکه واده په بدل شوی وو.

د واده دوهمه ورځ وه چې خور مې او عایشه دواړه بېرته کور ته راستنې شوې، خپل کور مې د هغې په یاد کې بیخي هېر شوی و بس دا ځای راته د هغې په شتون کې هرڅه وو. دا چې د عایشې تر مخ ډېر زیات شرمیدم نو زما خور ته یې ویلي وو چې ورور ته د ووایه چې زه ترې ستر نه کوم زما څخه د نه شرمیږي، ددې خبرې په اوریدو مې بیخي بل ډول احساس وکړ او حیران شوم، چې زما خور ته یې داسې خبره ولې کړې.

بله ورځ مې خور راته وویل چې سبا کور ته ځوو، د جمعې د ورځې په مازدیګر خپل کور ته راغلوو، خفه وم له ځان سره مې میوند هم راوستو، کور کې مې مور، پلار او کوچنی ورور نه وو، هغوی مې بلې ترور کره لاړ وو، دا وخت مې د خور سره د خبرو ډېره ښه موقع وه، له خور مې د عایشې په اړه وپوښتل، چې څنګه انجلۍ ده، هغې راته وویل چې ډېره ښه جلکۍ ده په ښایست او اخلاقو کې ورباندې تمامه ده، خو هغه واده شوې ده.

د خور ددې خبرې په اوریدو مې حالت هغه ماشوم ته ورته شو لکه چا چې ترې د لوبو ټول شیان مات کړي وي، زړه مې مات شو، په لومړي ځل مې دا تجربه کړه چې په مینه کې ناکام شوم، هېڅ نه پوهیدم چې څه وکړم او څه ووایم خو هرڅه مې زړه کې وساتل.

د دریو هفتو رخصتیو وروسته بېرته په مات زړه کابل ته لاړم، وخت تیریدو خو هرڅه بې خونده وو، هر ګل راته پر خپل ډنډر مات معلومیده، نظر مې پر هره ښکلا تت شوی و. شور، خوند او رنګ مې یوې خزان وهلي ونې ته ورته شوی وو، لکه ښکلا او تازه ګي یې چې د زېړو پاڼو په تویدلو کې له منځه تللي وي. هغه مې هېڅ له زړه نه وته، ډېر بې وسه وم ځکه چې هغه یوه واده شوې انجلۍ وه، هېڅ مې هم نشو کولی، خو داسې یو څه هم وو چې کله به مې یې په اړه فکر وکړ نو د زړه د سمندر څپو ته به یې خوځښت راوبښه، هغه دا و چې خور مې هغې ته په واده کې ویلي وو چې که ته چېرته کوژده شوې نه وه نو، زما ورور ته مو خامخا په نوم (کوژده) کولې، هغې یې په ځواب کې ورته ویلي وو چې نو څه خبره ده اوس مې ورته وکړئ، ما ته به یې چې دا خبره رایاده شوه نو دا فکر به مې کولو چې شاید هغې ته به هم ګران یم او خوښ به یې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې له دوو تروريزيو ميوند او امېد دواړو سره زما دا ټوله کيسه شريکه کړه، خو ددې پر ځای چې هغوی ماته ډاډ راکړي، راته يې وويل چې ته ليونی شوی يې دا هرڅه له ذهن وباسه او دا خبرې هېرې کړه، هغه يوه واده شوي انجلۍ ده زما زړه هېڅ نه منل او بې پروا و.

وخت تيريدو او دا هره شيبه درد به مې زغمه، بيا مې يوه ورځ ميوند ته زنګ ووهه، او د عايشې د نمبر په اړه مې ورته وويل خو هغې بيا راته همغه پخوانۍ خبرې وکړې او ويې ويل چې هغه موبايل او نمبر نه لري، د هغې د کوژدې په اړه يې دا خبره هم راته وکړه چې عايشه د خپلې کوژدې په اړه ناخبره وه او پرې خوښه هم نده، عايشې زما خور ته دا هم ويلي وو چې زه موبايل لرم خو له خپل کوژدن سره نه غږېږم، او دا خبره مې ماته خور کړي وه ما ميوند ته وويل چې موبايل او نمبر دواړه لري خو ته ورنه خبر نه يې، هغه راته وويل چې ته بيا له کومه خبر شوې؟ ورته مي وويل چې هغې خپله زما خور ته ويلي وو ته به اوس فقط ماته د هغې نمبر راپيدا کړې نور هرڅه زه کوم، خو هغې تل خپل ضد کاوه او نه يې منله خو اخېر مې هم رضا کړ چې نمبر به راته پيدا کوي، ميوند هم په خوست کې په يوه لابراتوار کې کار کوه او يوازې به د جمعې په شپه خپل کور ته تلو، د جمعې ورځ راغله هغه کور ته لاړ وو د شنبې په شپه مې زنګ ورته ووهه د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بيا مې ورته وويل چې څه دې وکړل نمبر پيدا شوو او که نه؟ هغې راته وويل چې زه يې زما د ورينداريې په موبايل کې نمبر ګورم خو موقع راته نه پيدا کيږي چې د هغې موبايل کې يې وګورم، سبا سهار ته په يوه بهانه موبايل ورنه اخلم زه به سبا ته معلومات درکوم، دا يې وويل خدای په اماني مو وکړه او زنګ مو قطع کړ، شپه هم تېره شوه د شنبې ورځ هم تېره شوه او د يکشنبې په ورځ مې زنګ ورته وکړ د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بيا مې ورته وويل چې څه دې وکړل ياره زه خو دې په انتظار مړ کړم، هغې راته وويل چې په خدای بيخي رانه هېر شوی وي چې کور نه راووتم لار کې را په زړه شوو خو ته صبر ولره د صبر ميوه خواږه وي او د خوراک نه يې تمه ښه ده، ورته مې وويل چې ته دا خبرې پرېږده، خو ګوره چې بيا يې داسې هېر نه کړې. هغه سمه ده وکړل او اړيکه مو قطع کړه.

تر بلې جمعې راته انتظار د کال غوندې شوو، د سه شنبې په شپه مې ميوند ته زنګ وکړ جوړ پخير نه وروسته مې ورته وويل هلکه! ګوره چې زما کار درنه هېر نشي راتلونکي جمعې په ورځ يې بايد ختماً غم راته وخورې، خو هغې يو ډېر منفي او ناهيلی ځواب راکړ راته يې وويل ګوره! څه چې ته او ستا زړه غواړي، دا امکان نه لري، ته بايد نور له دا ډول خبرو او فکرونو تېر شې، زه درسره دا مرسته نشم کولی، دا يې وويل او زنګ يې قطع کړ.

زما ټوله تمه يو خدای ته وه، يو ميوند ته خو د ده دغه خبره لکه يو سيلاب غوندې شوه او زما په زړه کې يې د نوي جوړيدونکي ښار ټولې ودانۍ را ورانې او ويجاړې کړې، خپل ځان مې د بصير احمد سُرور په دغه بيت کې وليده چې............

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهیلي څه ده، خو رښا لپاره

په مړو ایرو باندې ډیوه بلوم

د میوند په دغو خبرو مې مړې ایرې هم له لاسه ووتې، او په زړه کې مې د عایشې په لیدو روښانه شوی څراغ د تل لپاره مړ شو، هغه د بل شوه او ماته یې فقط یادونه راپاتې شول.

پای

واده شوي انجلۍ سره مینه

لیکوال: صفی الله همدرد

ترتیب او ډیزاین: صفی الله همدرد

کال: ۱۴۰۳ / 2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library